

Enke som 34-årig:

Ny kærlighed midt i sorgen

Anja Enggren troede aldrig, hun kunne blive glad igen, efter hun mistede sin første mand, Emilies far, i marts 2003. Efter en lang, tung vinter mødte hun dog kærligheden på ny, og det udløste et kaos af følelser og en række drastiske beslutninger...

Modermærket sad på brystkassen lige over Lennarts hjerte. Det var stort og grimt.

- Jeg bad ham gå til lægen og få det undersøgt, men det gjorde han ikke - først et halvt år senere, hvor det hele så pludselig gik meget stærkt, siger Anja Enggren.

Kort efter fik Lennart diagnosen modermærkekræft, og det vendte op og ned på Anjas liv.

Den 42-årige kvinde sidder på sin terrasse i et rækkehus i Allerød og tænker tilbage på forløbet. Hun var 34 år, da hun blev enke, og datteren Emilie var kun fem, da hun måtte tage afsked med sin far i en seng på Hillerød Sygehus.

- Hun lagde en tegning af et stort rødt hjerte på Lennarts mave, da han døde. Det var den 17. marts 2003, siger Anja med et sårbart smil og blanke blå øjne.

Hun misser op mod solen, der spreder gavmilde stråler fra en skyfri himmel. Så spoler hun tilbage i den historie, hun for nylig fik udgivet i bogform med titlen „Bliver jeg glad igen?“

- Vi var på sommerferie i Silkeborg i 2002, da Lennart mærkede et underligt smæld i maven. Vi blev nervøse, og straks vi kom hjem, gik Lennart til lægen, fortæller Anja.

På det tidspunkt var han er-

Kun et år efter Lennarts død mødte Anja kærligheden på ny. Det udløste et virvar af følelser hos hende, men Rolf var en klippe af tålmodighed. Det er Anja ham taknemmelig for i dag.



Emilie var fem år, da hendes far døde af modermærkekræft, og hun savner ham stadig rigtig meget, især ved højtiderne.
- Lige da jeg læste min mors bog, stod tårerne bare ud, men jeg er glad for, hun har skrevet den. Jeg har fået svar på en masse ting, siger Emilie.

klæret 99 procent rask efter at have været igennem to kræftoperationer tre år forinden.

Svære følelser

Men Lennart levede på lånt tid, og smældet i maven var et symptom på, at noget var galt: kræften havde spredt sig til binyrerne, og det værste scenarie blev virkeligt, da Anja og Lennart fik beskeden om, at hans tilstand var uhelbredelig.

- Det var bare for svært at rumme. Vi sad længe og græd sammen i hospitalets foyer, inden vi skulle hjem og fortælle familien det, husker Anja.

Tiden, der fulgte, var surrealistisk. Både Anja og Lennart dæmpede deres angst ved at tænke og handle ekstremt rationelt.

- Vi blev nærmest mekaniske. De samtaler, vi førte, handlede mest om, hvordan Emilie og jeg skulle klare os, hvis det værste skulle ske, hvordan vi kunne blive boende i huset og så videre, beskriver Anja, der i dag er ked af, at samtalerne kun i ringe grad handlede om Lennarts tanker og følelser i den sidste tid.

- Derfor er et af mine budskaber i bogen, at man skal

sørge for at tale om de svære følelser, mens tid er. For bagefter er det for sent, understreger Anja.

Tre-fire uger efter at Lennart var bisat, begyndte Anja på arbejde igen som it-koordinator, og foråret og sommeren igennem anstrengte hun sig for at få hverdagen til at fungere som alenemor for Emilie.

- Jeg var ikke god til at få bearbejdet sorgen. Jeg brugte i stedet mine kræfter på at fortrænge den og virke glad over for Emilie, erkender hun.

Kærlighed gennem tårer

Da efteråret og vinteren kom, gav den strategi bagslag. Anja følte sig tynget af sorg, og hun tvivlede på, om hun nogensinde ville føle glæde igen.

Midt i den periode traf hun Rolf, som var fraskilt og far til Andrea og Freja, en af Emilies veninder.

- Det kolliderede fuldstændigt inde i mit hoved. Jeg kunne slet ikke håndtere at være i dyb sorg og berusende forelsket på samme tid. Jeg græd og græd, fortæller Anja, der er Rolf dybt taknemmelig for, at han troede på kærligheden midt i kaos.



Det var lidt af en udfordring for Anja og Rolf at få den sammenbragte familie til at fungere, men i dag er der harmoni over hele linjen. Fra venstre i græsset ses Emilie, Anja, Freja - og Rolf som ene hane i kurven.

- Han var en uvurderlig støtte. Utroligt tålmodig, roser Anja ham, mens Rolf tilføjer fra sidelinjen:

- Jeg elskede hende jo. Så er det nemt at være rummelig.

Alligevel følte Anja, at hun havde brug for professionel hjælp for at tackle situationen. Den fik hun hos Kræftens Bekæmpelse og via en coach på sin arbejdsplads, og to år efter Lennarts død gik det op for Anja, at hun var nødt til at skrive sine erindringer.

- Det kan lyde mærkeligt, men jeg var simpelthen bange for at glemme forløbet omkring Lennarts sygdom og død, så for at fastholde mine minder og få ro i krop og sjæl besluttede jeg at tage tre måneders orlov for at skrive, siger Anja.

Fra januar til april 2005 isolede hun sig med sin computer. I starten udelukkende for at komme fri af sorgen.

- Men efterhånden som jeg fik mere og mere ned på papiret, begyndte tanken om en bog at tage form, fortæller Anja, der siden brugte yderligere nogle år på at finpudse sin beretning og få den udgivet.

Efter orloven var det svært at genfinde meningen med arbejdet som it-koordinator, så i en fyringsrunde stillede Anja sig til rådighed og blev fritstillet med seks måneders løn.

I perioden efter tog Anja sin datter med på en rejse til

Australien sammen med sin søster og svoger. Det blev et markant vendepunkt.

- Jeg fik sluppet Lennart på den tur. Jeg kom simpelthen hjem og var glad... og savnede Rolf, siger hun med et tindrørende smil.

Nogen tid efter solgte Anja det hus, hun og Lennart havde boet i, og flyttede ind hos Rolf i hans tre etagers rækkehus, som i dag er basen for parrets aktive liv med hans døtre, Freja på 14 år og Andrea på 17 - og Anjas Emilie, der også er 14 år.

Når Anja ser tilbage nu, er alt ikke længere gråt i gråt. Hun blev faktisk glad igen.

- Jeg føler, at jeg har fået en ny chance, konkluderer hun og forklarer, at Lennarts død tvang hende til at tage tilværelsen op til revision.

Ud over en ny, meningsfuld karriere som kompetenceudviklingsrådgiver og nybagt forfatter har Anja genopdaget glæden ved at løbe - nu sammen med Rolf. Generelt er hun blevet bedre til at prioritere de ting, der gør hende glad.

- Jeg har fået en bevidsthed om, at det hele kan være slut i morgen. Det gør, at man bliver lidt mere egoistisk - på den gode måde, tilføjer hun og sender Rolf et varmt og kærligt blik.



Af Connie Mikkelsen
connie.mikkelsen@mail.dk

Foto: Søren Jansby

Da Anja Enggren mistede sin første mand for otte år siden, troede hun aldrig, hun ville føle glæde igen. Men lykken indhentede hende, og Anja blev mere tilfreds med sit nye liv, end hun nogensinde havde forestillet sig.